

A JÉGEN

Guti Tünde

A JÉGEN

Az első, hideg téli napok, csillagos éjszakák után keményre fagyott a falu széli tó tükre. Egyik éjjel mesebeli havazás kezdődött, és az egész tájat mintha elvarázsolták volna. Hófehér lepel borított be mindent, csend ült a hegyoldalon, a fenyvesen és a házak közt.

Csak a kis Olivér hangoskodott, édesapja kabátszélét húzogatva.

- Annyira szeretnék korcsolyázni! Már elég vastag a jég a vízen – nyafogta.
- Nem lehet még, kicsim, értsd meg! Veszélyes, mert a parttól beljebb még nem elég stabil!

Így ment ez napokon át. A kisfiú kérve kért, az édesapa bölcsen várt. Közben kémlelték az eget, és gyakran kisétáltak a hívogató korcsolyapályára. Ilyenkor találkoztak néhány vakmerő gyerekekkel, akik nagy hancúrozással csúszkáltak. A játék elérhetetlen íze vággyal teli szomorúságot dobogtatott Olivér lelkében.

* * *

Az esti harangszó a jó meleg szobában érte a kis családot. Jókedvűen pattogott a tűz a kályhában. Miközben édesanyja vacsorához terített, Oli fakockákból épített méretes várat játék katonáinak. Édesapja csendben nézte. Egyszer csak leborult nagy robajjal, apa és fia szeme összekacagott.

Abban a pillanatban hirtelen kivágódott az ajtó, és lélekszakadva rontott be Sándor bácsi a szomszédból. Látszott rajta, hogy valami nagy baj van.

- Gyertek gyorsan! Pali beleszakadt a tóba! – Alig kapott levegőt, és már futott is tovább.

Mindenki felugrott a helyéről, és villámgyorsan kabátba, csizmába bújva rohant utána. Már többen ott segédkeztek, ahol a baleset történt. A 14 éves kamasz halálsápadtan feküdt előttük. Az újra élesztés után szülei sírva rángatták le róla a fagyosra keményedett ruhát, gyorsan száraz takarókba göngyölték, és melegvizes palackokkal rakták körbe.

Hamar odaért az orvos is, aki szakszerűen ellátta Palit és mentőt hívott. Az erőtlen fiú lassan kinyitotta a szemét. Kékes színűre hűlt ajkai alig mozdultak. Nagy nehezen csak ennyit tudott mondani:

- Türelmetlen és engedetlen voltam.

Olivér dermedten nézte, ahogy kimerült játszótársát befektették a mentőautóba, és gyorsan elhajtottak vele. Édesapja a vállára tette a kezét, majd magához szorította.

- Szeretlek, kisfiam! – suttogta, és mintha soha nem akarná elengedni, úgy tartotta erős karjai közt.
- Bocsáss meg, édesapám! – hajtotta le fejét a fiú.

Tizenkét éves gyermeki szívével pontosan tudta, hogy ugyanaz, vagy még súlyosabb szerencsétlenség vele is megtörténhetett volna, ha ő merészkedik be a jégre. Könnyes, nagy szeméit sokáig tartotta az öt ölelő gondoskodó karon, majd belefúrta magát biztonságot nyújtó melegségébe.

*

*

*

De sokszor hajtogatjuk mi is kéréseinket, sóhajtozunk, panaszkodunk, és ha mennyei Atyánk azonnal megadná vágyainkat, akár komoly bajba is kerülhetnénk. Ő jól tudja előre, mi az, ami épülésünkre válik. Tudja, minek mikor van itt az ideje, ismer minket, és a legtökéletesebb tervet készítette számunkra. Bízunk az Úrban, mert senki nem szeret annyira, mint Ő!

Mellettünk van, kezében tartja az életünket, és a boldogulásunkat munkálja. Ha tanácsaira hallgatunk, szavait a szívünkbe rejtjük és megtartjuk, akkor hittel, derűvel nézhetünk a holnap elé.

„Azoknak, akik Istent szeretik, minden a javukra van!” Róma 8:28.

2010. nov. 2.

Guti Tünde

Forrás: www.keresztenydalok.hu